

SARA STORM

*Pikkujoulu-
disko*

Sara Storm

Pikkujouludisko

SAGA Egmont

Pikkujouludisko

Copyright © 2023 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727038667

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

PIKKUJOULUDISKO

1.

”Järjestän sinne sellaiset lölyt, että niistä riittää koko kylälle, sillä jotakin huvia minunkin on keksittävä. Löly ja vihta hivelee ihoa kuin rakastetun käsi, ja sitten uni maistuu”, Enni luki, ja häntä hymyilytti.

Hän oli ollut menossa järjestelemään toimistotarvikehyllyä, mutta kirjakaupan perälle päästyään hänen katseensa oli nautunut nojatuoliryhmän vierellä olevaan kierrätyskirjakärryyn. Jalmari – tai joku, mutta luultavasti Jalmari Iskola, joka Kirjavan kulmauksen omisti – oli tuonut sinne lisää kirjoja. Eikä mitä tahansa kirjoja, vaan Anni Polvaa 1980-luvun alun painoksina, joiden kansipaperit olivat suloisesti nuhjaantuneet. Se kertoi siitä, että kirjoja oli luettu paljon, ja se oli Ennistä ihana asia ja houkutteli hänetkin tarttumaan niihin. Hän halusi liittää omatkin kätensä ketjuun, joka näitä kirjoja oli vuosikymmenien mittaan pidellyt, kun silmät ahmivat sivuilta sanoja.

Vanha suola janottaa, Rakasta minua hiukan, Taisin erehtyä ovesta – kuka sen nimisiä kirjoja olisi voinut vastustaakaan? (Ainakaan, jos toisena vaihtoehtona oli asiakkaista tyhjässä ja haudanhiljaisessa kirjakaupassa ojennella suoriin riveihin post it -lappuja, nitojia, kuittilomakkeita ja viivaimia.) Enni oli siksi jälleen kerran kesken työpäivänsä romahtanut vihreällä plyysillä verhoiltuun laiskanlinnaan, jonka jouset olivat vuosikymmenien saatossa väsähtäneet niin, että siihen putosi kuin suonsilmään. Onneksi lukunurkkauksessa oli myös gobeliinikankaalla päällystetty rahi. Sille Enni oli nostanut jalkansa potkittuaan niistä pois mansikkamaidon väriset Crocs-jäljitelmänsä, joita Jalmari oli merkitseväällä äänellä kutsunut lastenkengiksi.

Ennin käteen oli kirjoista valikoitunut *Isoa miestä lapsettaa*.

– Joko ne kalastavat?

Päivin ääni kuului yhtäkkiä aivan vierestä. Enni hytkähti niin, että olisi pudonnut kassapöydän takana olevalta puujakkaralta, mutta suonsilmässä hän oli turvassa. Vain kirja kirposi hänen kädestään ja putosi lattialle.

– Kalastavat, ketkä? hän ähkyi kurotellessaan kirjaa takaisin käsiinsä ja kirosi mielessään, että kolmen vuoden työtoveruudenkaan jälkeen hänen selkäytimensä ei ollut oppinut sitä, miten äänettömästi Päivi liikkui. Kun kollegan halusi nopeasti löytää pienestä mutta sokkeloisesta kirjakaupasta, se ei koskaan onnistunut. Sitten hän yhtäkkiä seisoikin aivan vieressä ja katsoi Enniä laatikon muotoisten silmälasiansa takaa ääneti näyttäen Addamsin perheen Wednesday-tyttäreltä, joka oli keski-ikäistyneenä vaihtanut palmikot polkkatukkaan.

– Lulu ja – mikäs sen miehen nimi nyt olikaan? Älä sano, kyllä minä sen muistan, Päivi lupasi ja nojasi mietteliään toiseen plyysipäällysteiseen laiskanlinnaan, joka oli

viininpunainen. – Joo, Heikki. Heikkihän se on, se supliikki mies. Heikki, joka on Lulun miehen Antin ammainen kilpakosija, tupsahtaa kesämökille, jossa Lulu on yksin. Muistaakseni he alkavat kalastella. Eikun hetkinen... he paistavat kananmunia...

– Mitä, Enni ihmetteli. Häntä ihmetyttivät sekä kollegan puheliaisuus että puheen sisältö. Välillä saattoi kulua monta työpäivää, ettei Päivi puhunut hänelle kuin pakolliset tervehdykset. Valitettavasti hän ei usein puhunut sen enempää asiakkaillekaan, vaikka Ennin mielestä olisi ehdottomasti kannattanut. Kukaan toinen Ennin tuntema ihminen ei tiennyt kirjoista niin paljon kuin Päivi. Hän oli kävelevä juonitiivistelmien arkisto, mutta arkiston ovi aukesi harmittavan harvoin ja silloinkin pelottavasti narahtaen.

– Heikin tekee mieli jotain suolaista, ja Lulu tarjoutuu paistamaan hänelle munia, mutta Heikki alkaa kalastella, niin se on, Päivi sanoi ja tuijotti sitten Enniä järkyttyneen näköisenä. – Herranen aika!

– Eikö Heikillä ole kalastuslupaa? Enni kysyi, sillä hän oli ehtinyt jo muodostaa jonkinlaisen käsityksen siitä, millaisia draaman kaaria luvussa oleva kirja tarjosi.

– Minä olen lukenut kaikki Polvat varhaisteininä ja vasta nyt tajusin, ettei se ehkä ihan viatonta ollutkaan, se Lulun ja Heikin mökkeily, Päivi puuskahti. – Onkohan siinä Heikin suolaisen nälässä jotain symboliikkaa? Uh! Ja onkohan heidän suhteensa myös jotenkin SM-henkinen, sillä Lulu lyö Heikkiä hiilihangolla päähän?

Enni oli jo aikonut panna kirjan takaisin kierrätyskärryyn, mutta avasi sen uudelleen.

– Ihan oikeasti? Mä en arvannut, että näissä olisi niin paljon potkua, hän ihmetteli ja avasi kirjan satunnaisesta kohdasta. – Jaha, nyt Antti on tuonut kotiin kulkukissan, ja se alkaa riehua siellä perheen koiran kanssa...

– Minä muistan senkin, Päivi raportoi itseensä tyytyväisen näköisenä. – Antti antaa kissalle jääkaappikylmää maitoa, ja sille tulee ripuli.

Enni luki eteenpäin ja tuli mainittuun kohtaan. Päivi oli muistanut sen ihan oikein.

– No kappas. En mä tiennyt, ettei kissoille saa antaa kylmää maitoa. Onko se oikeasti niin?

– Ei minulla ole kissaa, Päivi kuittasi ja lösähti viininpunaiseen nojatuoliin. – Joko Lulu suuttui ja lähti ulkoiluttamaan koiraa ja määräsi Antin hankkiutumaan kissasta eroon?

– Jo. Antti on tosi huolissaan hiippiessään kotiin, koska rouvalla on aikamoinen temperamentti ja... Oho. Vau.

– Mitä?

– ”Hän työnsi kahvikupin Antin käteen ja alkoi nauraen riisuutua.

– Olkoon minun puolestani. Kovin se tuntui sinun omaatuntoasi raapivankin, kun et uskaltanut tulla edes kengät jalassa kotiin.

Mies myönsi, että raapinut oli.

– Laskin kaikki puistojen ruusutkin saadakseni sen mielestäni, mutta en vaan onnistunut. Sitten poikkesin pariaksi tunniksi pornoleffaan”, Enni luki ääneen.

– MITÄ?! Päivi rääkäisi ja ponnahti omalle vartalolleen käsittämättömällä ketteryydellä ylös viininpunaisesta suonsilmästä. – Keksitkö sinä tuon itse?

– En –

– Näytä!

Ennen kuin Enni ehti kääntää kirjaa Päiviä kohti, tämä oli jo raastanut sen hänen kädestään. Enni luopui kirjasta hämmästyneenä. Hän ei ollut koskaan ennen nähnyt Päiviä tuollaisen kiihkon vallassa.

– Hirvittävää, Päivi voihkaisi ja muutaman rivin luettuaan sulki kirjan. Hän näytti traumatisoituneelta. – Näytettiinkö Suomen elokuvateattereissa 1970-luvulla tosiaan pornoa? Ja Antti, hän muka meni katsomaan sellaista...

– Antti ei onneksi ollut oikea ihminen, Enni yritti keventää.

Päivi ei näyttänyt kuulevan. Hän tuijotti eteenpäin silmät lasittuneina.

– Antti, Antti muka meni katsomaan pornoa, hän toisteli. – Miksi? En usko. En usko, että Antti olisi mennyt. Lulusta uskon vaikka mitä, ja Heikistä. Mutta Antti...

Hän puhuu Antista kuin ensirakkaudestaan, Enni ajatteli hiukan huvittuneena. Sitten hän tajusi, että lukunurkkauksessa oli kolmaskin ihminen.

– En löytänyt tuosta askartelutarvikehyllystä, nilkkapituiseen punaiseen takkiin pukeutunut nainen sanoi ja katsoi heitä kysyvästi.

– Että mitä? Päivi äyskähti.

Nainen perääntyi kaksi askelta ja näytti pelästyneeltä. Päivillä oli usein sellainen vaikutus asiakkaisiin. Enni kamposi kiireesti ylös nojatuolista ja yritti paikata tilannetta lempeällä asiakaspalveluhymyllään.

– Anteeksi, me tänne unohduimme rupattelemaan, hän pahoitteli. – Mitä olit etsimässä?

– Läpinäkyvää teippiä minä...

– Täältä löytyy, Enni sanoi ja suuntasi kohti sitä toimistotarvikehyllyä, jota oli ollut menossa järjestelemään, ennen kuin oli huomannut Anni Polvat ja harhautunut reitiltään.

Kohta hän näki ikkunasta, miten teippinsä saanut asiakas kiiruhti kadun yli punaisessa takissaan näyttäen Muumilaakson Vilijonkalta. Olikohan naisella oikeasti kiire jonnekin, vai halusiko hän vain nopeasti pois Kirjavan kulmauksen lähettäviltä? Paljonkohan tämä oli kuullut hänen ja Päivin keskustelusta ja mitenkähän tulkinnut sen?

Ehkä hän luuli, että kirjakaupan kiukkuisella myyjällä oli elämässään mies, joka tämän harmiksi kulutti pornoa. Enni uumoili, ettei se ollut aivan sellainen palikka, jolla Jalmari Iskola olisi halunnut Kirjavan kulmauksen brändiä rakentaa.

– Jalmari laittoi sähköpostilla listan kirjoista, jotka haluaa alekoriin ennen pyhäinpäivää, Päivi sanoi. Hän penkoi reppuaan ja vaikutti onneksi jo tyyntyneen tunnekuohustaan, joka oli yllättänyt Ennin, ja oli jälleen oma vähäilmeinen ja -eleinen itsensä.

– Mä en halua katsoa sitä vielä tänään, etten masennu, Enni sanoi.

Tämä oli yksi niistä harvoista asioista, jotka häntä ja Päiviä yhdistivät: harmi siitä, että kirjakaupan yrittäjä halusi koko ajan kutistaa kirjojen määrää kaupassa, jotta tilaa tuli kaikenlaiselle kirjallisuuteen vain hatarasti tai ei ollenkaan liittyvälle muoviroinalle. Se oli tuhon tie, Enni oli yrittänyt vakuuttaa Jalmarille, mutta mies oli vain ravistanut päätään ja huoannut dramaattisesti, että ei, Enniseni: tuhon tie on tämä, jolla me nyt olemme, ja minä yritän näillä ohjausliikkeillä epätoivoisesti löytää meille jonkin toisen väylän, sellaisen, joka ei päättyisi rotkoon.

Koko ne kolme vuotta, jotka Enni oli Kirjavassa kulmauksessa työskennellyt, oli Jalmari väittänyt kirjakaupan huojuvan konkurssin partaalla. Enni oli alkanut hiukan epäillä, että tarkoituksena oli vain ollut torpata jo etukäteen mahdolliset palkankorotuskyselyt. Kirjava kulmaus ei ollut suistumassa rotkoon, vaan sinne rotkoon – toiselta nimeltään palkkakuoppaan – oli itsensä asemoinut Enni allekirjoitettuaan työsopimuksen. Rotkon pohjalta hän turhaan välillä huuteli, että tällaisella palkalla ei voinut kukaan elää Helsingissä.

Toissapäivänä Jalmari oli teipannut kassan vieressä olevan sivupöydän pöytälevyyn paperiarkin, johon oli sutaissut mustalla tussilla: ”IDEOITA KAIVATAAN! Tähän alle tekstejä, joita voi painattaa ystävänpäiväkortteihin”. Enni vilkaisi paperia uteliaana, koska siihen oli ilmestynyt Jalmarin harakanvarpaiden lisäksi muutama sana. ”Jos olisin vampyyri, niin imisin verta vain sinusta”, siinä luki.

– Päivi, tämä sun ystävänpäiväkorttitekstisi, Enni parahti huvittuneena. – Sun huumorisi on ihan kamalaa!

– Jalluhan sanoi, että ihmiset ovat toivoneet räväkämpää kortteja, Päivi sanoi. – Siksi hän niitä aikoo teettää itse.

– Ja siksi, että hänen serkkunsa tyttö opiskelee graafikoksi ja tekee ne harjoitustyönä ilmaiseksi, Enni täydensi, eikä viitsinyt keskustella enempää Päivin kauheasta tekstiehdotuksesta, koska ei enää ollut varma siitä, millä mielellä tämä oli sen tehnyt. Päivi oli outo. Oliko hän jopa niin outo, että kuvitteli jonkun ostavan ystävänpäiväkortin tuollaisella tekstillä?

Enni katsoi, miten Päivi kaivoi repusta esiin kannettavan tietokoneensa.

– Tuntuu olevan tosi hiljaista, Enni sanoi. – Pitäisikö niitä alekorikirjoja tosiaan jo alkaa haalia?

– Ei, Päivi sanoi ja katsoi Enniä purevasti. – Tiesitkö sinä, että Jalmari vie alekorin myymättä jääneet kirjat kesämökilleen Lopelle ja lämmittää niillä saunaa? Oksensin, kun kuulin siitä.

– Ai, Enni sanoi ja oletti, että nyt Päivi tekisi niin kuin useimpina päivinä, kun kirjakaupassa oli hiljaista (ja usein, vaikkei edes olisi): katoaisi läppärinsä kanssa lukunurkkaan, eikä enää reagoisi siihen, että kauppaan tulisi asiakkaita.

Kollega kuitenkin roikutti tietokonetta kainalossaan ja katsoi jonnekin Ennin ohi.

– Kirjarovio, hän mutisi. – Jallun saunan pesässä roihuaa kirjarovio. Kun kirja muuttuu tuhkaksi, sen elämä katkeaa kesken.

Päivi kääntyi katsomaan suoraan Enniä.

– Tiesitkö sinä, että kun kustantaja päätti tuhota Juha Hurmeen myymättä jääneet *Niemi*-romaanit, Hurme haki niitä pakettiautollisen ja kiersi jakamassa ilmaiseksi suomalaisille? hän kysyi.

Enni ei ehtinyt vastata, kun Päivi jo jatkoi: – Jos Juha Hurme tulisi tänne, niin minä jättäisin kaiken muun ja lähtisin hänen mukaansa.

– Jaha, Enni yllättyi. – Niin kuin minne?

– Minne tahansa, Päivi sanoi. – Ei sillä olisi väliä. Juha ja minä ajaisimme pakettiautolla auringonlaskuun. Eikä minua haittaisi, vaikka se pakettiauto olisi ihan rämä ja ruosteinen.

Enni ajatteli, että tämä oli erikoinen päivä: Päivi ei ollut koskaan ennen puhunut hänen kanssaan näin paljoa. Silloin kuin ei ollut asiakkaita, Ennistä tuntui, että hän oli kaupassa yksin, vaikka Päivi olisikin ollut paikalla. Nyt Päivi puhui, ja Enni olisi halunnut puhua samaa kieltä hänen kanssaan.

– Jos Kuumaan Johannes tulisi hakemaan mua, niin mäkin voisin lähteä jonnekin, Enni sanoi. – En kyllä ihan mihin tahansa.

– Kuka? Päivi ihmetteli.

– Kuumaa-bändin laulaja Johannes.

– En ole ikinä kuullutkaan sellaisesta, Päivi kommentoi kuivalla äänellä.

– Mutta olet varmaan kuullut, kun Johannes laulaa...? Etkö? *Vaikka tää on loputon moottoritie mä tuun vaikka juosten jos sun luo se vie...*

Enni oli mielestään ainakin keskitason laulaja, mutta Päivi näytti siltä, että sai hänen esityksestään vilunväreitä. Sanaakaan sanomatta kollega suuntasi läppäreineen kohti kirjakaupan peräseinää ja lukunurkkausta. Kohta hän oli kadonnut hyllyjen taa.

Se siitä sitten, Enni ajatteli. Seuraava puheliaisuuden puuska tulisi varmaan puolen vuoden päästä. Hänellä oli kiusallinen tunne siitä, että Päivi piti häntä tyhmänä. No, minä pidän häntä outona, joten tasoissa ollaan, hän yritti ajatella ja vilkaisi tuskastuneena kelloa. Työpäivää oli jäljellä vielä kaksi tuntia.

Hän tarttui kynään ja päätti laatia muutaman ehdotuksen ystävänpäiväkorttiteksteiksi. Ei niistä huonompia voi tulla kuin Päivin ehdotuksesta, hän ajatteli.

Onneksi kohta kaupan ovesta alkoi kuitenkin tipahdella asiakkaita, sillä ankaran pusertamisen jälkeen hän oli saanut Jalmarin ideapaperiin kirjoitettua yhden ainoan tuhruisen ehdotuksen (hän oli sutannut siitä sanoja ja muutellut monta kertaa): Joka päivä ja joka ikinen yö sinua ajattelen (tai tosi paljon ainakin).

2.

Pari minuuttia ennen kello kuutta Enni riuhtoi kotitalonsa rappukäytävässä takkia ylleen ja kiroili kaulahuiviinsa. Hän oli kirjakaupasta tultuaan syönyt pikanuudeleita ja oikaissut sohvalle sillä seurauksella, että oli nukahtanut. Onneksi hän oli havahtunut siihen, että naapurin lapsiperhe paiskoi tapansa mukaan ovia. Nyt hän vielä ehtisi Kämpinäyttämön kokoukseen, mutta ei ollut ehtinyt edes juoda vesilasillista ennen lähtöään.

Suu kuivana hän ampaisi kohti Pohjolanaukiota. Oli alkanut sataa vettä, ja hänen teki mieli pyydystää sadepisaroita kielelleen. Puolijuoksua hän ohitti Kirjavan kulmauksen. Päivi oli juuri nyt sulkemassa kauppaa – ellei sitten ollut jo tehnyt sitä. Enni tiesi, että tällä oli toisinaan tapana lukita ovi jo hiukan ennen sulkemisaikaa ja leikkiä, ettei hän yhtään kuullut, kun sen takana jyskytti joku onneton, joka oli kuvitellut vielä ehtivänsä kauppaan asioimaan ennen sulkemisaikaa.

Enni harppoi eteenpäin ja näki tutun armeijanvihreään parkatakkiin, suureen valkoiseen villahuiviin ja punaisiin

Hai-saappaisiin sonnustautuneen hahmon rynnivän alas mäkeä Käpylän juna-aseman suunnasta. Kirsillä oli reppu selässään, mutta sen lisäksi hän raahasi jotain sinisessä Ikea-kassissa. Enni lähti häntä vastaan.

Nähdessään hänen lähestyvän Kirsi huusi jo kaukaa jotain. Enni oli erottavinaan sanat ”saatana” ja ”kalkkuna”. Siinä ei tuntunut oikein olevan järkeä.

– Ketä sä nimittelet kalkkunaksi, Sanelmaa vai? Enni kysyi päästyään lähemmäs. – Häijyä!

– Ei, vaan mulla on täällä kalkkuna! Kirsi huusi ja heilutti Ikea-kassia.

Kalkkuna! Enni ajatteli aika monetta kertaa, ettei varmaan ikinä kannattaisi hankkia lapsia. Montako outoa lemmikkiä Kirsikin oli omilleen jo joutunut hommaamaan? Oli se verenhimoinen fretti, joka puri kaikkia nilkkaan ja kaivautui sohvaan, oli hämähäkki joka katosi salaperäisesti ja kultakala, jonka perheen (sisälle pissivä, sohvaa kynsivä) kissa söi. Kerran teatteriryhmän kokouksessa Kirsi oli löytänyt repustaan sauvasirkan. Käärmettäkin poika oli kerjännyt, mutta ei onneksi ollut saanut. Miten karmea olisikaan, jos näytelmäharjoituksissa yhtäkkiä jaloissa kiemurtelisi käärme, joka olisi mönkinyt Kirsin repusta!

– Siis sulla on kalkkuna siinä kassissa? Enni ihmetteli. – Älä päästä sitä karkuun!

Kirsi levitteli kassinsuuta aivan holtittomasti. Enni hätäantyi. Hän kuvitteli hölmön kalkkunan liihottamassa Pohjolanaukion yli ja lentämässä päin ratikkaa. Verta, sulkia, hirveää huutoa! Joku ajaisi pyörällä kalkkunansuoliin, liukastuisi, kaatuisi ja vammautuisi. Vai osasivatko kalkkunat lentää, ehkä ne olivatkin lentotaidottomia niin kuin strutsit –

– SE ON KUOLLUT! Kirsi huusi.

– Oletko sä tappanut sen? Enni ihmetteli.

Jalkakäytävää pitkin heitä kohti kävellyt mies pelästyi ja väisti ajoradan puolelle.

– Ei tarvitse soittaa poliisia, kyse on kalkkunapaistista! Kirsi huuteli miehen perään.

Mies muljautti heihin sellaisen katseen, ettei poliisia ajatellutkaan, vaan ambulanssikyytiä psykiatrisen sairaalan päivystykseen.

– No, sulla siis on kalkkunapaisti, Enni nyökkäsi Ikea-kassia kohti.

Kirsi levitti kassin suuta, ja nyt Ennikin näki valtavan kokoisen jäisen, päättömän ja höyhenettömän kalkkunan.

– Hirveät menkkakivut ja muutenkin ihan paska päivä, Kirsi alkoi vuodattaa. – Kun olin junassa, niin Toivo soitti ja selitti, että on voittanut kaupan arvonnassa ja palkinto pitäisi hakea. Mä luulin, että se sanoi voittaneensa karkkia. Toivollahan on se ärrävika edelleen – hitto, sitä ärrää olisi pitänyt harjoitella kotona, mutta ei se sitä harjoittele, ja mun vastuulla olisi tietenkin pitänyt olla, että se harjoittelee, mun vastuulla niin kuin kaikki muukin – ja mä luulin, että se sanoi ”kalkkia”. Niin, mä menin kauppaan ja ajattelin, että nyt sitten helvetti äkkiä sitä karkkia, toivottavasti on jotain hyvää suklaata eikä mitään ylimakeaa paskaa. Ja ne lykkäsivät mulle kuuden kilon jäätyneen kalkkunan! Mitä mä tällä teen?

– No, varmaan syötte...

– Mä en rupea tällaista kokkaamaan!

– No, pakastat –

– Ei mahdu meidän kaappipakastimeen!

Nokkela romanttinen komedia täynnä glitteriä ja joulun taikaa!

Helsinkiläinen Enni rakastaa kirjoja ja pääsee toteuttamaan itseään työssään pienessä Kirjavan kulmauksen kirjakaupassa.

Töiden vastapainoksi Enni kuuluu harrastajateatteriin, joka on täynnä suuria persoonia ujosta teinipojasta villiintyneisiin eläkeläisiin. Teatteriryhmä valmistelee pikkujoulukauteen uutta diskoteemaista esitystä, josta kukaan ei tunnu saavan mieleistään roolia.

Samalla Tinderiin kyllästynyt Enni kadehtii serkkuaan Maijaa, joka on tavannut unelmiensa miehen Leon. Enni tekee parhaansa iloitakseen Maijan puolesta, mutta toisinaan Leo tuntuu lähes vastustamattoman ihanalta. Pahaksi onneksi Leokin näyttää löytävän epäilyttävän paljon tekosyitä asioida kirjakaupassa. Mikä avuksi, kun suhde serkkuun on kaikkein tärkein? Ennin pikkujoulukaudesta on hyvää vauhtia kehkeytymässä täysi katastrofi!

Pikkujouludisko aloittaa huumorilla ja hyvällä mielellä kyllästetyn kirjasarjan Kirjavan kulmauksen Ennistä.

Sara Storm on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.